

още заповѣди: да построимъ фурни въ селата си и да отворимъ обушарници — ние, учителитѣ: стига сж селенитѣ яли клисавъ хлѣбъ и стига сж влачили на нозетѣ си цървули!...

Мда, така е, когато страната се превърне на казарма.

— Е, държите ли сказки, Петре?

— Какъ не! Кой не би ималъ куражъ да говори на голитѣ стени...

— Не, наистина, опитвахте ли се?

Да, тѣ се опитали. И очаквали да успѣятъ. Защото преди министерската заповѣдь за „извънъ училищна дейность“ тѣ, младитѣ учители, успѣли вече да създадатъ въ селото си нѣколко младежи — читатели (край дветѣ частни библиотеки). Дали не ще могатъ тѣзи младежи да поведатъ, заедно съ учителитѣ, своитѣ родове, а по тѣхъ и цѣлото село? — Почнали. И не успѣли: никой не се окадявалъ въ читалището (мжжетъ предпочитали кръчмата и кафенето, а женитѣ — конференциитѣ край плетищата).

А трѣбвало е да се изпълни заповѣдта (време ли бѣше презъ последното десетилѣтие, да се не изпълняватъ заповѣди!)

И младитѣ учители намѣрили изходъ: подканили създаденитѣ младежи-читатели въ селото, да разказватъ (който обича и който може, разбира се: нали не е могла да тежи и на тѣхъ министерската заповѣдь!) най-интересното отъ онова, което сж чели изъ книгитѣ. Така работата потръгнала: читалището се оживило, повлѣкли се да слушатъ мжже и жени. Но скоро и тукъ се явила бѣда: на-